

бодно проповѣдваха своето учение. Вѣрно е, че нѣкои отъ тѣзи учители сж пострадали. Така Сократъ бѣ осъденъ на смъртъ отъ завистници, клеветници и злосторници. Той трѣбваше да изпие чашата съ отровата, защото така искаше заблудения и възбуденъ атински простъ народъ. Загинали сж и гонени сж отъ простия и непроевѣтенъ народъ

Христосъ съ търновъ вѣнецъ, пригърнатъ отъ майка си и единъ неговъ ученикъ.

въ старо врѣме и други велики учители. Такива сж били Буда въ Индия, Конфуций въ Китай, Зароастъръ въ Персія.

Римлянитѣ обаче знаеха историята и тѣ не закачаха учителитѣ, не закачаха ученитѣ човѣци.

Но защо иудеитѣ искаха отъ Пилата да разпъне на кръстъ Христа? Народътъ отъ него нищо лошо не бѣ видѣлъ. Наопаки Исусъ ходѣше благо, кротко, тихо изъ народа; поучаваше го на добро, поучаваше го да бже милостивъ, да бже добъръ, честенъ и трудолюбивъ; да се откаже отъ старитѣ си грѣхове, да възлюби правдата, истината, Бога.